

Александра Ковачевић

МАГИЈА СВЕТЛАНЕ ЈЕВТИЋ

Реч изговорена приликом отварање изложбе цртежа Светлане Јевтић *Белоглави сун*, у краљевачком Народном музеју

Поштоване даме и господо,

Вечерас се Народни музеј претвара у простор луцидиних снова, у простор у коме људи и супови размењују своја летачка искуства. Знамо да је Икар полетео исувише високо, близу Сунцу, да је улетео у простор намењен само митским птицама и да су му крила, направљена од воска и перја, изгорела и лет се трагично завршио. Икар је био човек и није смео да покуша да одлети преко задатих граница.

Супови су митске птице које лете далеко и високо, препуштајући се ваздушним стазама. Њихов лет је елегантан и лак. Они су грациозни и јаки, али ипак рањиви и нежни. Лешинари који не убијају своје жртве. Моногамни и романтични. Иако су дотакли сунце, препуштени су на милост и немилост човеку.

Да ли нас мит о Икару учи да не смемо да полетимо високо, да границе не смеју бити пређене? Зар би требало да равнодушност и практичност победе идеалистичке тежње ка вишем и другачијем? Имала сам ту срећу да поделим са Светланом велику авантуру духа у којој смо заједно упознале Белоглавог. Од њене почетне фасцинације Белоглавим до ове изложбе пређен је велики пут. У неким сегментима тог пута била сам јој сапутница.

Верале смо се по кањонима Трешњице, где смо по први пут, у даљини, виделе величанствену птицу. Призор слетања Белоглавог на сте-

ну касније сам описивала као митски тренутак. Као када, у античком амфитеатру, схватите да су векови уклесани у камен на коме седите и да припадате, тако мали, једном великом свету и бескрајном времену. Трешњичка авантура није била нимало лака за неискусне планинарке попут Светлане и мене. Сећам се да је било и крви из жуљева и огреботина. Наш сујеверни позоришни свет негује романтичарску веру да је то добар знак.

Затим, Увац и наша прва возња меандрима, прелетања јата птица, супови... Андреј, мој, тада осмогодишњи син, питао нас је да ли је то рај? Можда би и могао да буде. Место на коме се сусрећу времена, митске птице и људи... Па Увац поново, па пријатељство са Живком, леченом супицом из кавеза, која није хтела да полети.

Иако Светланина верна сапутница, ја сам се у овом истраживању негде зауставила. Светлана је наставила да истражује даље. Сећам се колико јој је било значајно да дође до одбаченог суповог пера. Свака информација о суповима била јој је драгоцене. И тако су пролазиле године. Сва та сазнања похрањена су у снагу великог талента. Резултат таквог посвећеног и идеалистичког приступа је пред нама.

Драга Светлана, узвишен је дар који те чини летачем... Када видим твоје супове, учини ми се да ћу, можда, и ја полетети... Хвала ти што сам део ове приче.

Бела Хамваш каже: „Леонардо је имао Мистично око. Али, ствар се ту не завршава. Леонардо је имао Магичну руку. Ни ту се ствар не завршава. Јер су рука и око код њега били Једно. И Једно је код њега било виђење и деловање. Ако то Једно само гледа, види и зна, проживљава и схвата, то се зове Мистика. Ако пак то Једно обликује и ствара, делује, чини, то се зове Магија...“

Вечерас присуствујемо магији Светлане Јевтић. И Белоглавих супова.